

logen Munch, siger: „Men jeg gaar her paa Vridsløse og tænker paa, hvor mange af disse 656, der nu kunde have siddet herude, hvor megen Elendighed der er afvendt ved, at „Kristelig Forening“ greb ind, hvilken Syndernes Mangfoldighed der herved er skjult. Jeg tænker tilbage til den Tid, da det strømmede ind paa Vridsløse med unge Mennesker, der allerede havde en lang Række Straffe bag sig. De begyndte deres Løbebane ved Elleveaarsalderen og kom — efter at have faaet deres Rygstykker garvede adskillige Gange og til ingen Verdens Nytte — herind i Fængslet. Et sørgeligt Syn! Ligeegyldige for alt, undtagen for Sjøv og Kammeratskab, afstumpede, sløve i Følelsen, drivende for Vind og Vove, haabløst bundne til Hovedstadens Fristelser, kom de herind, og de gik som Regel ud herfra, som de kom. Nu, fem Aar efter, at „Kristelig Forening“ har begyndt sin Virksomhed, er denne Type af Fanger saa godt som forsvunden fra Vridsløse og dermed fra hele vort Land. Og havde Foreningen intet andet Resultat end dette at opvise — jeg vilde dog sige, at den herved havde godtgjort sin Ret til at eksistere.“

Altsaa Fængselspræsten siger, at det har vist sig, at man ved at rise Børn kun forraaede deres Sind og gav Anledning til, at de stadig vendte tilbage til Fængslet. Jeg ser, at det ærede Medlem for Nykøbing F. nikker til disse Udtalelser. Jeg forstaar saa ikke, hvorledes han forleden Dag kunde hævde den stikmodsatte Anskuelse. (Afbrydelse af *K. Bjerre*). Jo, det ærede Medlem hævdede den stikmodsatte Anskuelse. (Afbrydelse af *K. Bjerre*). Jo, det gjorde det ærede Medlem, og jeg vil sige, at det Uddrag, det ærede Medlem gav af Leo Tolstojs Fortælling om en Kippekalv ovre i Rusland, talte i hvert Fald ikke overbevisende for, at vi skulle prygle — tværtimod synes jeg, at det var et Argument mod Pryglene (Afbrydelse af *K. Bjerre*). Jo, det ærede Medlem kan tidt nok sige, at her flytte vi blot Pryglene om; naar Prygl ikke have nyttet noget paa Børn og unge Mennesker, kan jeg ikke faa i mit Hoved, at det skulde nytte noget at prygle de voksne Mennesker.

Men jeg gentager, at Samfundet her har et Ansvar, og det, som Socialdemokraterne i denne Sag hævde, er, at her gælder det om at forebygge og ikke at straffe, og det gælder om, at Samfundet griber i sin egen Barm. Jeg konstaterer ogsaa, at ikke en eneste af Pryglvennerne, ikke den højtærede Justitsminister saa lidt

som nogen af Forslagsstillerne, har kunnet bestride den Kendsgerning, at Danmark er et af de Lande, hvor der er gjort mindst for de Børn, som vokse op i daarlige Hjem, og det er dog det, der trænges til. Dette Forslag, som foreligger her, kan ikke dække over denne sørgelige Kendsgerning, den vedbliver at staa uimodsagt. Maa jeg dog sige, at hvad der navnlig bør ske, hvor det gælder de Mennesker, man her taler om at lovgive for, er, at den kriminelle Lavaldet rykkes op. Intet Barn bør kunne straffes for Forbrydelser før sit femtende Aar. Der mangler nu alle Midler til at kunne gribe ind i Tide over for forsømmelige Forældre, der mangler særlige Organer til at undersøge Forholdene, føre Tilsyn og tage Bestemmelse om Iværksættelsen af Foranstaltninger samt vaage over disses Udførelse, der mangler alle Opdragelsesanstalter for Børn over Konfirmationsalderen, der havs ingen Midler til at skaffe unge Forbrydere Opdragelse i Stedet for Straf. Det er, hvad der fattes. Hvis alle disse Ting, der nu fattes, bleve gennemførte ved Lovgivningsforanstaltninger, hvor baade Stat og Kommune i Fællig traadte til for at bære de økonomiske Ofre, er det min Tro, at saa vilde man for hvert Aar, der gik, tale mindre og mindre om Nøvendigheden af at indføre Legemsstraf.

Det vigtigste, der skulde gøres i denne Sag, har man forsømt, forebyggende Forholdsregler, Børns Borttagelse fra Hjem, hvor de vitterligt maa blive raa og daarlige Mennesker. At jeg har Ret i denne Opfattelse, som for øvrigt andre ærede Medlemmer ogsaa have hævdet, vil fremgaa af, hvad Pædagogen Dr. S. Heegaard, Professor i Filosofi ved Københavns Universitet, har sagt i sin Bog „Om Opdragelse“. Jeg gør udtrykkelig opmærksom paa, at denne Bog er udgivet paa Foranstaltning af Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet. Professor, Dr. Heegaard, en alvorlig kristen Mand, en af de første Filosofer, vi have haft, i alt Fald i den sidste Menneskealder, her hjemme, siger i denne Bog om Opdragelse: „Mangel paa Følelse kan endelig stamme fra en Grund, som er den nævnte ganske modsat. Der gives Hjem, hvis de ellers fortjene dette Navn, hvor Børnene faa Hug og lide Sult, hvor de Dagen igennem høre Skælden og Banden, og hvor de ere Vidne til Raaheder og Gemenheder af enhver Art. Kan man undre sig, naar saadanne Børns Følelser afstumpes og sløves? Vilde det ikke være næsten overmenneskeligt,